

SLOVENEK.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejemati velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemati velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto.
Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inzerati) se sprejemajo in velja tristorpna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izvemži nedelje in praznike, ob 1/2 6. uri popoldne.

Štev. 3.

V Ljubljani, v sredo 4. januarija 1888.

Letnik XVI.

Deželni zbor kranjski.

(Deseta seja dne 29. januarija.)

(Konec.)

Poslanec Višnikar poroča o predlogu Krsnikovem gledé vravnave zemljiških knjig na Kranjskem, oziroma vpisovanja slovenskih imen katastralnih občin. Poročevalec omenja, da se je pri sklepanju dotičnih zakonov mislilo na to, zemljiške knjige spraviti v soglasje s katastrom. Zato so se obrazci z izvršilno naredbo razglašali v obeh deželnih jezikih, a sodnijam na Kranjskem so se dajali zgolj nemški obrazci in tako so se tudi vpisavala samo nemška imena občin. Slovenska imena so se vpisovala samo tedaj, ako nemških ni bilo. Pri nas imamo torej zemljiške knjige zgolj nemške, kataster pa je večinoma slovenski, torej se v prvem in najvažnejšem delu, to je v imenu zemljiške knjige ne vjemajo s katastrom. Vsled tega se pri vknjižbah na temelju slovenskih pisem, v katerih se nahajajo slovenska imena, delajo zapreke in zanikuje indentiteta v pisemih navedene občine z ono v zemljiški knjigi vpisano. Stranke pri takem ravnanju lahko trpé občutljivo škodo. Dasiravno se smé trditi, da bi se bil vpis katasterske občine v obeh deželnih jezikih lahko zahteval v deželnem zakonu, je bil vendar upravni odsek gledé na to, da take določbe ne nahajamo v nobenem deželnem zakonu, da so se pa vendar v nekaterih deželah po nakazu sodnih predsednikov v smislu že obstoječih postavnih določil napravili dvojezični zemlje-knjižni obrazci, — mnenja, da pravosodna uprava ni le opravičena, ampak tudi vezana, v interesu pravne varnosti in jasnosti zemljiških knjig odstraniti označene nedostatnosti in da v to ni potreba posebnega zakona.

Upravni odsek torej predlaga:

Slavni deželni zbor naj skleno:

„Visoka c. kr. vlada naprosi se, da blagovoli potrebno ukreniti, da se pri zemljiških knjigah vojvodine Kranjske v napisu imovinskega lista navede

imé dotične katasterske občine v obeh deželnih jezikih, kjer je tako imé v navadi.“

Baron Apfaltrern omenja, da splošnje ni zoper predlog, da se pa v nadrobnosti ž njim ne vjema, in da vsled tega nasvetuje vlado prositi, naj ukrene, da se katastralne občine v zemljiško knjigo vpišejo tudi v drugem deželnem jeziku v soglasju z oglasilom c. kr. namestništva kranjskega z dne 3. marca 1850 in z dne 25. sept. 1857.

Poslanec Kersnik zavrača barona Apfaltrerna in njegovo sklicevanje na stare določbe in pravi, da sta si predlog upravnega odseka in predlog Apfaltrernov na videz sicer jako enaka, v istini pa vendar nista. Imamo mnogo imen, kakor Podgora, Sava, Lipa, ki nimajo nemškega imena. Itak imamo na Kočevskem imena kakor „Verdräng“ in „Verdenk“, ki nimajo slovenskega izraza; če se torej sprejme Apfaltrernov predlog, bode treba ta imena predstavljati, ali pa se bo rabil oni zastareli repertorij, na katerega se sklicuje predgovornik, in kojega bo treba vendar enkrat prenoviti. Okrajni sodniki tudi niso imen predstavljali, ampak ona čudna nemška imena gredó kakor podedovani greh od roda do roda — imejte jih, gospóda, ako so vam tako na srca prirastla, a nam pustite naša. Ako zbor misli, da se bo z resolucijo več doseglo, nego s zakonom, potem dobro; a jaz si za nasprotni slučaj pridržujem ponoviti svoj predlog v primernem času. Konečno pa mislim, da ne pristuje dostojanstvo slavnega zbora prositi slavno vlado, da blagovoli kaj ukreniti, ampak deželni zbor pozivlja vlado, da ukrene v tem smislu; predlagam, naj se resolucija spremeni. (Dobro!)

Poslanec Dežman toži, da so se nemška imena skoraj čisto zgubila, da bi bilo pa prav, ko bi v katastrih stala slovenska in nemška imena, kakor se nahajajo v štabskartah in da zado- stuje resolucija, kakor jo je nasvetoval baron Apfaltrern.

Poslanec Kersnik še enkrat zavrne barona

Apfaltrerna, češ, da ne hasne se sklicevati na zastarele reči, ki jih bo treba enkrat vendar-le pre- narediti.

Poročevalec se strinja s premembo, katero je poslanec Kersnik nasvetoval in s katero pri glasovanju resolucija tudi obvelja. Za predlog Apfaltrernov so glasovali samo veliki posestniki.

Poslanec dr. Samec poroča o prikladah za okrajne ceste in v imenu upravnega odseka priporoča v pokritje v proračunu za leto 1888 izkazane potrebščine naslednje priklade na vse neposredne davke z izvanredno doklado:

I. Okrajnemu cestnemu odboru v Škofji Loki in II. v Mokronogu vsakemu po 15% priklado; III. okrajnemu cestnemu odboru v Loži pa 25% priklado.

IV. Deželni odbor se dalje pooblaščuje, da dovoli:

1. okrajnemu cestnemu odboru krškemu po- biranje 15% priklade, in

2. okrajnemu cestnemu odboru kočevskemu 20% priklade, toda še le potem, ko bota načelnika teh dveh cestnih odborov prošnje za dovoljenje priklad dopolnila z dokazi o razglašenju dotičnih sejnih sklepov in predložila zapisnike onih sej, v katerih so se sklenile priklade;

3. okrajnemu cestnemu odboru žužemperškemu 15% priklade;

4. okrajnemu cestnemu odboru radovljiškemu in 5. okrajnemu cestnemu odboru radeškemu vsa- kemu po 20% priklade;

6. okrajnemu cestnemu odboru velikolaškemu pa 25% priklade, toda še le potem, ko bodo načelnikstva teh cestnih odborov predložila k prošnjam za dovoljenje priklad zapisnike onih sej, v katerih so se sklenile priklade.

V. Od okrajnega cestnega odbora črnomelj- skega sklenjena 12% priklada se v to svrhu, da se pripravi zaloga za zgradbo ceste od Brezovice do Predgrada, uradno na 15% povikša, ter se dežel-

LISTEK.

Kaznovana izdaja.

(Povest iz časov francoske vojske.)

VII.

Vsi drugačni so bili pa francoski vojaki. General sam je kazal vso srčnost le z besedami; jezil se je in kričal. Kakor bi ga hud duh preganjal, tekal je semtertje, zapovedoval, zabavljal in grajal vse ob enem. Tudi vojakom njegovim je upadlo srce. Nekateri so kar trepetali ne le pred pretečo smrtjo, temveč tudi pred ostrih besedami poveljnikovimi. Boštjan, ki je stal v prvi vrsti, tresel se je kakor šiba na vodi, ker vojske nikdar še videl ni. Vedno se je nazaj pomikal, a zadej stoječi vo- jaki so ga le naprej potiskali.

Stali ste si že nekaj časa obe vojski na- sproti. Felseis je čakal, misleč, da bodo Francozi prvi začeli boj. Ker pa le nič ni bilo, postali so bram- bovcí nestrpljivi; zato je dal on znamenje k napadu. Zgodilo se je to okolu devete ure popoldne. Dež, ki je med tem skoraj prenehal liti, ulil se je pri naskoku z nova in zdaj še hujše kakor preje.

Avstrijski vojaki, videč svojega vojskovodjo meč zavihteti, taorijo navdušeno kakor iz jednega grla:

„Živel cesar! Živela domovina!“ in planejo kakor besni levi čez Pěšato nad sovražnika. V istem trenotku zavpijejo tudi Francozi in stopijo par korakov naprej.

Krvav boj se vname. Sablje se zabliškajo, puške in topovi zagimé. Na obeh straneh se hrabro bo- jujejo, nobeden se noče umakniti. Ker dež vedno še lije, topovi in risanice nič ne pomagajo. Streljanje poneha, a še grozovitejše klanje se uname; začó se bojevati s sabljami, bodali in puškinimi bati. Precéj časa je trajalo to smrtno mesarjenje. Slednjič se posreči Avstrijeem priti sovražnikom za hrbet. Francozi obkoljeni boré se po levje na življenje in smrt, pa vsi njih poskusi so zastoj. Mož za možem, vrsta za vrsto pada pod ostrimi meči štajarskih brambovcév kakor snopje pod srpom na širni ravnini.

Med najhujšim bojevanjem zbeži Boštjan iz vojske krvaveč na desni rami. Na poti proti Mengši sreča Nandeta gredočega v Trzin. Kratek razgovor med njima se konča s tem, da se oba vrneta v vas Avstrijeem pomagat. Nande vzame nekemu mrtvemu vojaku meč in drvi besno naprej proti sovragu, Boštjan pa se bolj leno pomika za njim.

Blizu Pěšate nastane grozna zmešnjava. Bram- bovcí so zajeli generala Belotija. Nande se zažene tje in misli na prvi mah prebosti obkoljenega po- veljnika. Ta pa ugleda za Nandetom Boštjana. Jezé

se mu oko zabliška in besno se zapodi s konjem proti njemu; pa ne zadene izdajalca, marveč s tako silo Nandeta po glavi, da mu jo pri tej priči pre- kolje. Boštjan, videč svojega prijatelja v krvi na tleh, pobegne ves preplašen iz vojske.

Kmalu potem, ko je slednji bojišče zapustil, pokazal se je ogenj v vasi in sicer na treh krajih ob enem. Ker nobeden ni gasil, razširil se je plamen in užigal sosedna poslopja.

Beloti, zapodivši se togotno nad izdajalca Bo- štjana, odtegnil se je tako svojim vojakom. Na treh krajih je že krvavel. Vidoč svojo vojsko razkropljeno in pobito, zaleti se v beg. A kroglja zadene njego- vega konja, da se mrtev zvrne in potlači pod se ge- nerala. Zmagalci hitro priskočijo in ga zvežejo. Kar je Francozov še ostalo — in teh je bilo jako malo — pobegnili so na vse strani.

Boj je končan. Okolu šeststo Francozov pokriva krvavo bojišče. Zajezila se je Pěšata s premnogimi trupli. Vjetih je bilo še jedenkrat toliko, kakor mrtvih. Le mala peščica jih je ušla proti Ljubljani, zapu- stivši za sabo tabor, topove in drugo vojaško pri- pravo.

Seveda je tudi Slovencev nekaj padlo, a to število je bilo v primeri z onim zelo majhno.

nemu odboru naroča, da zaradi predpisa in pobiranja te priklade potrebno ukrene.

VI. Od okrajnega cestnega odbora logaškega sklenjena 20% priklada se za ta slučaj, ko bi okrajni odbor med tem časom tirjatve deželnega zaklada ne poravnal, povikša uradno na 25% ter se deželnemu odboru naroča, da zaradi predpisa in pobiranja te priklade potrebno ukrene.

VII. Deželni odbor se pooblašča, da onim okrajnim cestnim odborom, ki z 10% priklado ne bi mogli pokriti potrebščine za l. 1888, pri dokazani potrebi in na podlagi pravilno sestavljenega proračuna dovoli znotraj postavnih mej priklade nad 10% ter da ukrene potrebno zaradi pobiranja dovoljenih priklad.

VIII. Deželni odbor se pooblašča, da okrajnemu cestnemu odboru mokronoškem za preložitve cestnih kosov IX, do XI, med Mokronogom in Laknicami, katere je zvršiti leta 1888, podporo v znesku 1500 gld. naukaže iz kredita za cestne stavbe tako, po meri, kakor bode delo napredovalo, oziroma potem, ko se bode po zvršeni kolavdaciji prepričal, da je zgradba zadovoljilno izgotovljena.

Poslanec Hren poroča o prošnji prebivalcev trebanjskih zaradi potrebnih ukrepov za zgradbo temeniške ceste in v imenu upravnega odseka predlaga:

„Prošnja izročena se deželnemu odboru z nalogom, naj v njej navedene razloge pretresa in po vrednosti uvažuje, ter o njej zajedno z ono, katera se mu je gledé istega predmeta tekom sedanjega zasedanja odstopila, poroča, oziroma primerne predloge stavi.“

Ta predlog obvelja brez ugovora.

Poslanec dr. Poklukar poroča o prošnji R. Dolenca, vodje vinarske šole na Grmu, da bi se mu za gospodarstvo in gospodinjstvo dovolila letna nagrada 200 gld., češ, da se tak znesek plačuje tudi vodji kmetijske šole v Gorici. Po nasvetu finančnega odseka se ta prošnja odkloni.

Konečno zbornica zdravniku-asistentu v deželni blaznici na Studencu dovoli naslov „hišni zdravnik“, in deželni glavar ob 3/4 l. uro sklene sejo, ter prihodnjo sejo napové za četrtek 5. t. m.

Govor poslanca Hrena

v deželnem zboru dné 29. t. m.

(Dalje.)

V drugi vrsti meri moj predlog na to, da se tarifa, po kateri gré šolske doneske odmerjati, prenaredi, oziroma zviša. Brez zvišanja tarife se o pomnožitvi šolskega zaklada iz zapuščinskih doneskov niti govoriti ne dá; to je torej edina pot, edino sredstvo, in zato sem jaz tudi to sredstvo priporočal. Ali zdelo se mi je vendar, naj bi to zvišanje veljalo le za večje dedščine, ker manjše zapuščine, ki posebno na kmetih večinoma obstoje iz nepremičnega premoženja, iz zemljiških posestev, so že zdaj primeroma tako obložene, da se jim niti državnih, niti nikakih drugih pristojbin zvišati ne more, kajti kakor znano, gre od nepremičnin državne prenosnine poleg drugih pristojbin še posebe plačati po 3 1/2% prenosnine, in k temu pa se še morajo računati troški za prepis; torej pustimo manjše zapuščine pri sedanjem šolskem donesku. Zatorej sem jaz nasvetoval, naj bi se povišanje obdačenja za šolske namene, to je za normalno-šolski zaklad pričel še-le pri zapuščinah nad 10.000 gld. in pa tudi pri teh naj se šolski donesek do 15.000 gld. zviša le za čisto malo, namreč za bornih 5 kr. od 100 gld. mimo sedanjega; — pri zapuščinah nad 15.000 gld. do 20.000 gld. za 15 kr.; pri zapuščinah nad 20.000 do 30.000 gld. za 20 kr. od 100 gld. in tako dalje po 30, 40 in 60 kr. od vsakih 100 gld. več ko sedaj. Če pa znaša čista zapuščina toliko, da prekorači znesek 100.000 gld., kar se pa pri nas pač le redko kedaj prigodi, naj se izdatnejše poseže dediču v žep, ter predlagam pri tako znamenitih dedščinah zvišanje šolskega doneska na 1 gld. 50 kr., torej za 80 kr. od vsakih 100 gld. več, ko se plačuje sedaj.

Ugovarjati bi se mi utegnilo, in posebno od strani onih, ki jih zadeva, da je nasvetovana tarifa mera previsoka, in da posebno prehudo pritiska večje zapuščine, to je tiste dediče, ki veliko premoženje podedujejo. To je pač res, ali častita gospóda! ako nam je mar pomnožiti dohodke normalno-šolskega zaklada po zapuščinah in sicer iz-

datno pomnožiti, treba je da sežemo tje, kjer je kaj dobiti; saj je to načelo obdačenja za šolski zaklad tudi že do sedaj veljalo, ker tudi sedanjí zakon ustanovlja, kakor sem že prej omenjal, rastočo tarifo po velikosti zapuščinskega premoženja. Čeravno pa moj predlog primerno težje zadeva večje dedščine, broječe po mnogih tisočakah goldinarjev vrednosti, vendar se ne dá ugovarjati, da bode tisti, ki je podedoval 80.000 ali 100.000 gld. in še več, vendar-le tudi primeroma višji šolski donesek lože plačal in da ga bode ta plača manj težila, kot borega kmetiča ali preprostega rokodelca, ki je podedoval le nekaj sto goldinarjev vrednosti — pa se od njega poleg vseh drugih troškov za obravnavo zapuščine, za državno prenosnino, za prepis itd. še jeden goldinar šolskega doneska tirja.

Da moj predlog, oziroma po meni predlagana tarifa ni pretirana, prevideli bodete, če se, velečastita gospóda, spominjate na obravnave v tukajšnji deželni zbornici, ko je šlo prvokrat za vpeljavo zapuščinskih doneskov za normalno-šolski zaklad, in če primerjate tadašnji zborniški sklep s sedanjim mojim predlogom, razvideli bodete namreč, da se je takrat splošno in posebno pri zapuščinah do 60.000 gld. višji šolski donesek zahteval, kakor ga jaz zdaj predlagam; kajti po sklepu deželnega zbora iz seje 4. oktobra 1871 imel je znašati šolski donesek od vseh zapuščin poprečno po 1% od 100 gl.; po mojem predlogu pa je dotični donesek mnogo manjši in še-le pri zapuščinskem znesku nad 60.000 do 80.000 gld. nasvetujem jaz po 1%, torej tisto mero, katero je deželni zbor l. 1871, pri vseh, torej tudi neznatnejših zapuščinah za primerno spoznal in sprejel.

Če vlada takrat sklenjenega zakona ni sprejela, je bil poleg drugih formalnih pomislekov vzrok tudi ta, da se jej je zdelo bolj umestno in pravično, uravnati doneske po neki progresivni skali in da bi se razločilo med zárodnimi ali nujnimi — in drugimi dediči, ter je napotila deželni zastop na to, da je sklenil oni načrt zakona, ki je postal zakon in je še dandanes veljaven, to je namreč zakon z dné 18. decembra 1874, gledé katerega predlagam, da se v nekterih določilih prenaredi. (Dalje prih.)

Praznovanje papeževe zlate maše v Ljubljani.

Uvodni govor prelata dr. Andr. Čebaška v redutni dvorani.

Mil. g. knezoškof! slavna gospóda!

Veličasten, ginljiv prizor odpre se danes pred našimi očmi: vesoljni krščanski svetradostno praznuje veseli praznik vesoljnega očeta, preljubljenega papeža Leona XIII. ki so pred 50. leti današnji dan kot mladi duhoven Joahim Pecci peli novo mašo, danes pa so imeli kot najvišji duhoven in vrhovni pastir ali vladar 200 milijonov katoličanov zlato mašo v velikanski cerkvi sv. Petra pri Vatikanu.

V resnici, kakor slovesen tako tudi željno pričakovan dan. Celo leto so se tega dneva veselili zvesti verni vseh krajev in stanov ter se vneto skušali, kako bi vredno in dostojno skazali in izrazili svojo iskreno ljubezen, globoko spoštovanje, prisrčno vdanost zlatomašniku sv. očetu. Ves katoliški svet je oživiljen z novim življenjem. Mesta in narodi tekmujejo, kako bi sijajneje praznovali redko slovesnost petdesetletnice. Velike trume romarjev iz raznih krajev so hitele v večno mesto ter se komaj vrste v javnem zaslišanju pri sv. Očetu, hrepeneč videti njihov častitljiv obraz in osebno prejeti sv. blagoslov. Deželni zbori so poslali svoja dobra voščila in mestni zastopi izrazili svoje izredno spoštovanje. Krščanski vladarji in cerkveni vladike s podložnimi vred so poslali toliko lepih in dragocenih darov, da so pretesni obširni prostori orjaške Vatikanske palače. Celó nekrščanski vladarji iz daljne Azije, Perzije, Kine in Japana so se podvizali s svojimi slavnostnimi čestitkami in redkimi darovi. Danes pa so bili zvesti verni z mislimi in željami obrajeni v večno mesto ter so spremljali z gorečo zahvalo in prisrčno prošnjo k altarju vzvišenega zlatomašnika, ki so v pričo nebrojne množice domačih in tujih vernikov opravili zlato mašo, najsvetejšo daritev ter Boga hvalili, da jim je milostno dal srečno dočakati dan, katerega so se s čedo vred tako srčno veselili.

Ali smemo mi zaostati pri tako redki, zaželjeni slovesnosti, da bi se ne uvrstili v nebrojno vrsto častilcev in ne izrazili svojih srčnih voščil? N kakor

ne! Sicer se naše mesto in naš narod ne more meriti z večimi po vnanjem blišču in bogatih darovih, pa smelo rečem, da v ljubezni in spoštovanji svetega Očeta ne zaostaja za nobenim drugim že od nekdanj še menj od leta 1880, ko je sloveča okrožnica „Grande munus“ še bolj naudušila naš narod za Leona XIII.

Da bi se vsa svečanost lepo vredila, osnoval se je odbor za pripravo papeževe svečanosti. Ta odbor je prosil v posebnem razglasu darov za zlato mašo, katero so sv. Oče danes darovali za vse dobrotnike. Oskrbel je tudi več lepih reči za Vatikansko razstavo, od koder je že prišlo uradno potrdilo, da je vse srečno došlo in se hvaležno sprejelo. Vredil je v namen sv. Očeta na bližujo Dobrovo lepo procesijo, katera se je vršila prav spodbudno in veličastno ter naredila dober vtis na vse strani. Omislil je tudi spodobno in čedno addresso ali čestitko do sv. Očeta v imenu vernih cele škofije. Razun tega sta tudi deželni in mestni zastop enoglasno in spodbudno izrazila svoja voščila sv. Očetu. Mestna gosposka je z lastnim zgledom unela vse prebivalce za sijajno razsvetljavo mesta, katero je vnovič pokazalo, da je bela Ljubljana še zmiraj izredno katoliška. Mil. g. knezoškof so zaukazali za danes po vseh farnih cerkvah slovesno službo božjo za sv. Očeta, v stolno cerkev pa so povabili k veliki maši vse viši dostojanstvenike, da se javno in slovesno pokaže tudi viših stanov vdanost do sv. Očeta. Odbor pa je vredil, kolikor je bilo v kratkem času mogoče, še nocojšnjo skromno svečanost, da bi še enkrat skupaj izrazili svoja vdana čutila in voščila do sv. Očeta ter se dostojno uvrstili v vrsto slavnejših mest. Vse to dovolj pričá, da tudi naša srca bijejo in goré za vzvišenega zlatomašnika, blagega Leona XIII. In kako bi ne? Saj blagi zlatomašnik slové že po svojih osebnih lastnostih in prednostih kot mož svetovne slave, mogočen v besedi in djanji, bistrega uma, plemenitega značaja, čigar modrost in plemenitost poslavljajo omikani verni in neverni, občudujejo vladarji in učenjaki; njihovo ime se bo svetilo na veke med največimi papeži, in zasluži, da ga zapíše zgodovina z zlatimi črkami v častno knjigo slavnih mož in duševnih velikanov.

Toda sv. Oče se ne odlikujejo le po osebnih lastnostih in prednostih, zaradi katerih jih vsi omikani občé poslavljajo, za nas katolike je še drug višji objektivni vzrok toliko častitanja, in sicer vzvišena služba in oblast, katero imajo Leon XIII. kot poglavar, prvak, primas vesoljne cerkve. Sv. Oče so najvišji duhoven, vrhovni učenik in pastir ali vladar katoliške cerkve. Poglejmo to nekoliko bližje. Krasna in velečastna je Kristusova cerkev, vidno kraljestvo božje na zemlji, ki po svojem namenu in bistvu nadaljuje in izvršuje prevzvišeno delo odrešenja božjega, ter ima v to svrhu od Gospoda vso potrebno oblast, katera pa ima v papežu svoj vrhunec. Visoka je za kristijana čast in oblast slehernega mašnika, kakoršne v tem oziru nimajo niti vladarji niti angelji, namestnik božji je. Višja je oblast škofov, katere je sv. Duh postavil vladati cerkev božjo. Najvišji pa je oblast papeževa, ki je najvišji duhoven, v višem pomenu namestnik Kristusov, kateremu je izročil vso čedo, dal ključe svojega kraljestva.

Svoji cerkvi je Gospod izročil zaklad večnih resnic ter je vsem učencem povelje dal učiti vse narode, a za Petra je posebej molil, da ne opeša njegova vera in mu naročil, tudi brate v veri potrjevati. Ali ni cerkvi zdaj še bolj potreben najvišji učenik, kateri z najvišjo veljavo brez zmote ohrani, uči in razsodi večne resnice; tako je naslednik sv. Petra, v verskih določbah nezmotljivi papež, vrhovni učenik vseh vernih, neobhodno potreben za vse in posamezne.

Vsaka družina ima svojega gospodarja, vsaka država svojega vladarja; ali bo največi družina vseh vernih, največi vidno kraljestvo na zemlji, brez glavarja in vladarja? Hitro bi razpadlo, kakor truplo brez glave. Bistveno potreben je vidni cerkvi vidni vrhovni poglavar, in to je rimski papež. Tako mora imeti Kristusova cerkev najvišega duhovnika, pa tudi vrhovnega učenika in vladarja in vse to je naslednik sv. Petra rimski papež.

Prava cerkev pa mora biti tudi edina, vesoljna in apostolska. Kako pa bo edina v veri in pokorščini, ako nima vrhovnega učenika in sodnika v veri, in to je nezmotljivi papež, glavar sv. cerkve? Kako bo vesoljna, ako nima središča in oblasti, katera ni omejena po času in prostoru: to je zopet rimski papež, skrivnostno srce katoliške cerkve. Kako bo apostolska, ako njea poglavar ni naslednik svetega Petra, ki je bil prvak med apostelji, to je prvi

papež, od katerega je že po natornem pravu prešla vsa oblast na naslednika. Torej brez papeštva cerkev nima znamenj prave cerkve, to je, ni Kristusova cerkev. Kakor je za vso cerkev papeštvo bistveno in potrebno, tako je tudi za posamezne primerno in koristno. Za slebernega je namreč to najgotovješe znamenje in najkrajši pot spoznati, ali je ud prave cerkve ali ne: da je v zvezi in edinosti s sv. Očetom. Nasproti pa ni in ne more biti ud Kristusove cerkve, kdor tají ali zavrže božjo veljavo cerkvenega prvaštva, ker ima ta resnica ravno to veljavo, kakor druge krščanske resnice.

V tem oziru mora biti vsak verni kristijan ultramontanec, odločen katoličan, da se drži vere rimskega papeža, ki prebiva v Rimu unstran naših gorí (ultra montes), in priznava njihovo vrhovno oblast. Tudi tu veljá Gospodova beseda: „Kdor ni zmenoj je zoper mene“. Saj Kristus ni razdeljen, tudi njegova cerkev je brez ločin ali strank, kakor je bila brez šiva vrhna sukuja Gospodova.

Ravno to jasno uči in kaže cerkvena zgodovina, da papeštvo v resnici spada k bistvu katoliške cerkve; kajti zgodovina vesoljne cerkve in papeštvo je v tesni zvezi, neločljiva, večinoma identična. Papeži so bili ob vseh časih poglavitni faktor pri razširjanji svete vere, pri obsodbi krivovercev, pri vredovanji javne službe, cerkvenih redov in obredov, in sploh pri vsem vladanji sv. cerkve, in tako cerkvena zgodovina potrđi, da se papeštvo in cerkev ne dá ločiti.

Še krajše potrđi to zgodovina občnih cerkvenih zborov od prvega Nicejskega v četrtem veku, do zadnjega Vatikanskega v naši dóbi, v katerih so se obravnavala najvažnejša verska in obredna vprašanja veljavna za vso cerkev. Te zборе so redno sklicevali in jim predsedovali papeži ali njih poslanci, in so imeli odločilno besedo ali sodbo v vesoljni cerkvi le tisti zbori za občne in nezmotljive v verskih rečeh, ktere so papeži potrđili.

Ravno ti cerkveni občni zbori so pa tudi sami slovéšno izrazili veljavo in potrebo cerkvenega prvaštva, da je namreč pogoja edinosti in papež oče in učenik vseh vernih. Čez 600 vzhodnih škofov je leta 451 v Kaludonskem zboru soglasno sprejelo versko določilo papeža Leona I. in navdušeno klicalo: Peter je po Leonu govoril! In v Florenskem zboru zjediniili so se vzhodni in zahodni očetje, da je rimski papež namestnik Kristusov, oče in učenik vseh vernih, ter mu je dana od Gospoda popolna oblast, pasti, vladati in voditi vesoljno cerkev.

Tako vsa osnova in zgodovina katoliške cerkve odločno in jasno priča, da spada papeštvo k bistvu katoliške cerkve. Vedno resnične so besede sv. Ambroža: Kjer je Peter, tam je cerkev, to je, kjer je naslednik sv. Petra glavár, tam je prava cerkev. Brez prvaštva bi bila cerkev nesmisel, nemogoča; propadla in razpadla v razna verstva, v nasprotne stranke, ktere bi le malo časa životarile in prominule, kakor nam to živo priča ne le zgodovina nekdanjih krivoverstev, temveč tudi pogled na sedanje luteranstvo in razkolništvo, ki vedno razpada in se cepi v nove stranke ali ločine, samo pa hira brez blažilne moči in životari le po državni pomoči in milosti.

Kdor torej napada in zavrže papeštvo, on napada in zavrže katoliško cerkev samo v njenem bistvu in organizmu. Zato so zakleti sovražniki katoliške cerkve ob vseh časih najpoprej in najbolj strastno napadali rimskega papeža, svesti si, da ako se podkoplje in omaje ta skala, bo kmalu padlo tudi poslopje na-njo postavljeno. Ne jemljem v misel nekdanjih prevzetnih in častizeljnih carigraskih patrijarhov, ki so pod čisto praznimi pretvezami papežu odrekli pokorščino; tudi ne omenim strastnega, glasovitega Lutra, kateri v svoji zagrizenosti ni našel dovolj ostudnih izrazov zoper namestnika Kristusovega; ozrimo se le na bolj skrite in omikane brezverce nove dóbe, bodisi prostozidarje ali druge liberalce slabejši baže, vsi so skriti ali očitni nasprotniki sv. Očeta ter zanj nimajo niti srea, niti besede, niti roke, pač pa vsake verste pšice in psovke. Toda zastoj se zaletuje v čolnič Petrov, v katerem Gospod zapoveduje vetrovom in viharju, zaman butajo v skalo ali podlago cerkve; le sami prestanejo brez slave in zginejo kakor véše; papeštvo pa ostane kakor skala, katero pluskajoči valovi le bolj operó in utrdijo, ker je bistveni del katoliške cerkve božja naredba ter se je ž njo vred začelo širiti in razvijati ter bo ž nje vred vkljub vsem skritim in javnim nasprotnikom stalo do konca sveta. Za vse čase veljá kratek izraz in napis

patrijarha Aleksandra v 4. veku: „In aeternum juxta Romam“.

Ker je papeštvo tolicegega pomena za božje kraljestvo na zemlji, se vernemu katoličanu nehoté budi želja, da bi razun vernih katoličanov tudi nekato-liški kristijani v papežu spoznali ne le modrega učenjaka in vladarja, temveč tudi svojega vrhovnega učenika in Kristusovega namestnika, da bi tudi nekrščanskim narodom, omikanim ali neomikanim, zasvetila luč svete vere ter bi ne le darov pošiljali sv. Očetu kot slavnemu veljaku, temveč se podvrgli njihovi duhovni oblasti. Takrat bi zasvetil človeškemu rodu zlati dan, zlati vek, spolnilo bi se Gospodovo prerokovanje, da bo eden pastir in ena čeda! Kdo sme reči, ali ne bo k tej srečni dóbi po božji previdnosti nekoliko pripomoglo sedanje naudušeno zanimanje za sv. Očeta? Pa naj že odloči modra božja previdnost, kakor ji je všeč, mi se moramo pač pred vsem zahvaliti božji previdnosti, da je v naši burni dóbi postavila tako odličnega, modrega vladarja na krmilo, kateri z bistrim očesom zapazi nevarnost, ter jo s krepko roko odvrniti skuša; zahvaliti se pa tudi sv. Očetu, da so tako neprestrašen čuvaj sv. mesta in močen steber resnice in pravice, skazujmo jim pa tudi srčno ljubezen in verno vdanost, da ostane vedno živa, krepka zveza vernih udov s svojim glavárjem, zvesta pokorščina otrok do očeta; zato nas mora iz srca veseliti, ko vidimo dandanes tako lepo edinost in slogo med cerkvenim poglavárjem in vernim svetom.

Smelo rečem, da nikdar ni bilo v katoliški cerkvi lepše edinosti, nikoli več ljubezni do sv. očeta, kakor v naši dóbi, kar nam glasno pričajo tolike priprave za papežovo zlato mašo, toliko krasnih darov in kar je še več, toliko pobožne molitve. V resnici so sv. Oče luč z neba, ktere žarki odsevajo od Rima po vesoljnem svetu, so varni kažipot vsem stanovom za to in prihodnje življenje; so pravo in duševno ognjišče, ktero širi svetlobo resnice in gorkoto ljubezni na vse strani. Ta složna edinost, ta vzajemna ljubezen vernih vseh krajev in stanov je gotovo preblagemu srečju sv. Očeta ljuba in draga čez vse vnanje slovesnosti, najlepše voščilo o zlati maši, pa tudi najlepše tolažilo v Njegovem neznosnem položaji. Ta otroška ljubezen se je pri nas zopet spodbudno pokazala sinoči v sijajni razsvetljavi v pomenu naše goreče ljubezni, danes dopoludne pri slovesni službi božji po vseh cerkvah, kjer so vsi verniki hvalili Boga in molili za slavnega Leona jetnika, kakor je molila vsa verna cerkev za Petra v ječi.

Naj tudi nocojšnja slavnost zdatno pomnoži našo ljubezen do sv. Očeta, da vzraste v plamtečo naudušenost za preblagega zlatomašnika, kateri po svoji službi in osebi zasluži, da vsi verni enoglasno kličejo: Bog ohrani še mnogo let sv. Očeta! Slava zlatomašniku Leonu XIII.! Slava!

Politični pregled.

V Ljubljani, 4. januarija.

Notranje dežele.

Mesto Zagreb je pismeno čestitalo papežu zlotamašniku ter posebno hvaležno naglašalo v svojem dotičnem spisu, da je sv. Oče prijatelj Slovanom.

Češki Nemci imeli bodo v kratkem shod v Pragi, pri kojem se bodo posvetovali o spravni predlogih staročeške deželnozborske večine.

Ogerski naučni minister Trefort je izročil ogerskemu knezu in velikemu škofu obsežno spomenico o koreniti prestrojitvi seminarjev. Zaradi velike važnosti tega predmeta pa je naznanil Trefort ta korak tudi cesarju.

Ogerska vlada in nje finančni minister Tisza sta vendar vsaj deloma dosegla, kar sta si tako srčno želela — Rothschild jima je posodil še nadaljnih osem milijonov. V pokritje posojila Rothschildovega v znesku 20 milijonov prepuščena ogerska renta je na takó slabem glasu, da je do danes prodane samo za 6 milijonov.

Vnanje države.

Da je papež Leon XIII. v resnici knez mirú in sprave, dokazuje nam v svojem čestitanji povodom njegove zlate maše posebno po svojih političkih razprtijah tolikanj razkosana Španija. Podpisali so eno in isto adreso ter jo poslali vrhovnemu cerkvenemu pastirju Canovas, vodja konservativne stranke; Romers Robledo, vodja stranke konservativnih desidentov, in general Dominguez, vodja naprednjaške stranke. — Dosedaj je bilo 16 papežev, ki so darovali svojo zlato mašo: Janez XXII.

(1816—1824), Gregor XII. (1406—1409), Kalist III. (1455—1458), Pavel III. (1524—1549), Pavel IV. (1555—1559), Inocencij X. (1644—1655), Klemen X. (1670—1676), Inocencij XII. (1691—1700), Benedikt XIII. (1724—1730), Klemen XII. (1730 do 1740), Benedikt XIV. (1740—1758), Pij VI. (1775 do 1799), Pij VII. (1800—1823), Gregor XVI. (1831—1846), Pij IX. (1846—1878) in Leon XIII.

Avstro-ogerski poslanik na španjskem dvoru, grof Dubsky, bo tudi v bodoče na svojem dose-danem mestu zastopal domovino svojo kot veleposlanik.

Novi srbski minister zunanjih zadev, polkovnik Franosović, zastopa csobno politiko kralja Milana; ravnatelj ministerstva zunanjih zadev, dvorni tajnik Milan Kristić, je zeló priljubljena oseba v ogerskih vladnih krogih. Ministerstvo in sedanji položaj v Srbiji se bodeta zopet kmalu preobrnila.

Ruske civilne in vojaške oblasti so dobile nalog, naj strogo pazijo na nemške ogleduhe, ki potujejo po deželi kot trgovci. — „Pol. Corr.“ je izvedela, da se ne bo letos vršil nameravani obrtni shod v Petrogradu, marveč leta 1890.

„Reichsanzeiger“ pravi, da je v gothoškem dvornem koledarji navedeni naslov princa Ferdinanda kot bolgarskega kneza napačen, kakor mu tudi ne pristuje naziv: kraljeva visokost. Priuc ni knez, ker ga niso potrđile v smislu berlinske pogodbe niti Turčija, niti druge velesile. Ko bi bil pa tudi v resnici knez bolgarski, ni vzlic temu še „kraljeva visokost, marveč le svetlost“.

Nemški cesar je rekel pri novoletnem sprejemu generalom: „Povem Vam, gospóda moja, bodite posebno pazljivi na cesarske vojaške vaje, koje bodeta imela letos gardni in tretji polk vojniov.“ — „Nordd. Allg. Zeitung“ pravi, da veleposlanik general Schweinitz niti ni bil v Gačini in pri carjevi avdijenci. Kajti pri diplomatih je bajó običaj, da veleposlanik, ki pride z odpusta na svoje mesto, ne prosi takoj vladarja za avdijenco, marveč išče le ugodno priliko, pri koji se mu predstavi, ne da bi pri tem postal nadležen. List trdi tudi, da so izmišljene vse vesti, ki so poročale o posebnem diplomatskem nalogu Schweinitzovem.

Izvirni dopisi.

S Krškega, 2. januarija. († Iva n Cvetek.)

Silvestrovega dne popoldne smo na krškem pokopališči izročili materi zemlji mlado truplo nadepolnega mladeniča Ivana Cvetka, sedmošolca ljubljanske gimnazije, jedva 16 let starega. Pokopaval ga je preč. gosp. Tomo Zupan, profesor, vodja v Alojznici in konzistorijalni svétnik v spremstvu Leskovškega g. dekana in g. kapelana, domačega g. vikarija in dveh č. oo. kapucinov. Krški gg. peveci so mu zapeli v popolnem številu tri žalostinke: „Nad zvezdami“ (pred ujevo hišo), „Usliši nas, Gospod“ (v cerkvi) in „Blagor mu“ (pred gomilo).

Poseben vtis pa je na vse pričujoče napravil krasen govor g. Tomo Zupana, vodje v Alojznici, v katerem je slikal lepe lastnosti pokojnikove. G. govornik je med drugim rekel: „Pod velikanom, sinjim Triglavom v Bohinji je jelo biti srce tega mladega in povsem vzornega mladeniča, čegar poslednje zemske ostanke smo danes izročili hladni gomili tukaj pod vnožjem rodovitnih krških vinskih goríc. Ž njim izgubi ljubljanska gimnazija jednega najboljših dijakov, kajti on je bil izmed 800 dijakov prvi matematični talent. Alojznica ga bode pogrešala kot vzornega dijaka in z najblažimi darovi srea obdarovanega tovariša; ker vestno je izpolnoval vse dolžnosti drugim v izgled in v spodbujó. Duhovščina kranjska trpi nad izgubo Cvetkovo, ker pokojnik se je trdno odločil temu stanu se posvetiti. Vsa Slovenija izgubi ž njim gotovo veliko, kajti on bi bil slovenski stvari mnogo koristil, ker je bil za to jako vnet. Največ pa z Ivanom izgubé stariši in sorodniki njegovi — sosebno ujec njegov, g. dr. J. Mencinger, ker le-ta je pokojnega nečaka iskreno ljubil. Res, velika izguba za vse, kajti tako izvanredni talenti, kakoršen je bil umrli Cvetek, so med nami Slovenci redki. Toda vdajmo se v božjo voljo — ter tolažimo se s tem, da je pokojni Ivan srečnejši od nas. On je že prejel zasluženó plačilo tam góri v nebesih, ki zdaj pri Bogu prosi za roditelje in rodbince svoje.

Ranjki Ivan Cvetek si je ob letošnjih velikih počitnicah doma v Bohinji pokvaril zdravje, ker je bil razgret preveč vode pil. Tretji dan potem se mu je udrla kri. Takrat so ga prevideli s sv. zakramenti. Vkljub temu je letos redno vstopil v gimnazijo in v Alojznico. Toda po Vseh svetih ga napade kri vuovič, in bali smo se najhujšega. Nekoliko okrevanega spremi hišni vodja g. Tomo Zupan sam na Krško k blagemu ujeu g. dr. J. Mencingerju, želeč, da bi

mladi dijak popolnoma ozdravel. Toda smrtna kal je bila že tolikanj vkoreninjena, da ni bilo nikakolišnjega upanja več. Vsemogočni je drugače sklenil; namreč nadobudnega Ivana Cvetka je po kratkem bivanju na Krškem poklical k sebi. — Sošolci in tovariši - Alojzniki naj mu pa ohranijo blag spomin. Naj v miru počiva! —r.

Dnevne novice.

(Presvetli cesar) je na lovu v Neubergu na Gorenje-Stajarskem, kamor se je 2. t. m. pripeljal tudi cesarjevič Rudolf. Danes se vrnejo lovci na Dunaj.

(Na ljubljanskem gradu) pripel je dné 2. t. m. državnega pravdnika namestnik g. Pajk v navzočnosti vseh uradnikov in paznikov zlati križec s krono za zasluge c. kr. kaznilnice načelniku gosp. Antonu Markoviču. Gosp. drž. pravdnika namestnik povdarjal je v svojem nagovoru zasluge odlikovanca pri kulturnem delu kaznjencev o priliki vrejevanja vodâ na Koroškem ter mu čestital na zasluženem odlikovanju. Gosp. Markovič spominjal se je v svojem zahvalnem odgovoru vzajemnega delovanja vseh faktorjev v c. kr. kaznilnici, kajti le po tem potu bilo mu je mogoče uspešno delovati. Zahvaljujoč se ob enem na naklonjenosti svojih višjih, osobito g. c. k. nadpravdnika v Gradci, zaklical je konečno trikratni „slava“ presvetlemu cesarju, čemur so vsi navzoči z navdušenjem pritrdili. Gosp. Markoviču pa prav iz srca privoščimo zasluženost odlikovanje ter le želimo, da bi na tem mestu še dokaj let deloval na vsestransko zadovoljnost in blagor.

(Predstava) spevoigre „Slava Leonu XIII.“ v Marijanišči prične se v petek že ob 1/5. ure.

(Dnevni red XI. seje deželnega zbora kranjskega) v Ljubljani dné 5. januarija 1888 ob 10. uri dopoldne. 1. Branje zapisnika X. deželnozbornske seje dné 3. januarija 1888. — 2. Naznanila deželno-zbornskega predsedstva. — 3. Ustno poročilo finančnega odseka o zgradbi mostu čez Beli potok na meji med kranjsko in koroško deželo in gledé s to zgradbo v zvezi stoječe poprave Belega in Črnega potoka. — 4. Ustno poročilo finančnega odseka o prošnji županstva Budanje za podporo za popravo cestâ in mostov na občinskih cestah Budanje-Podvelb in Budanje-Dolge poljane. — 5. Ustno poročilo upravnega odseka o prošnji županstva vipavskega za dovoljenje pobiranja naklade po 1 gld. 50 kr. od hektolitra piva. — 6. Ustno poročilo upravnega odseka o prošnji muzejskega praeparatorja, da se mu dovoli naslov in značaj muzejskega adjunkta. — 7. Poročilo upravnega odseka gledé spremembe nekaterih določil zakona z dné 13. junija l. 1882., dež. zak. št. 25 l. 1886., o odkupu posestev se držečih novčih in prirodninskih davščin za cerkve, župnije in njih organe.

(Pri občnem zboru krškega „Bralnega društva“) so bili izvoljeni; prvomestnikom g. dr. Krsnik; namestnikom g. Fr. Gaberšek; blagajnikom g. Iv. Jazbec; odbornikom gg. Anton Klein in Š. Paternoster; namestnikom g. F. Romih. — Časopisov ima društvo 10; slovenske 4, hrvatska 2 in 4 nemške.

(Iz Žužemberka): Predsednikom „Bralnega društva“ izvoljen je bil jednoglasno na sv. Štefana dan obče spoštovani g. Franjo Pehani starši. — Zmrznila je dné 2. t. m. posestnica M. Stravs iz Cegelnice pri Žužemberku. Našel jo je njen sin na potu proti domu. Nesrečnica navlekla se je preveč, kakor pravijo, vina in žganja.

(Redka prikazen.) V Rožni dolini na Malem Štajarji je fara sv. Martina, ki šteje 1440 duš. V celem starem letu 1887 umrl je eden sam otrok 3/4 leta star, odraslih umrlo je pa 17, namreč šest moških in najstarejša žena dočakala je nad 90 let, druga bila je že tudi v 85. letu. Rodilo se je v starem letu le 35 otrok.

(Na dunajski borzi) je 2. t. m. provzročil velik strah novoletni govor ogerskega ministra pl. Tisze, v katerem je rekel, da je tudi on v številu tistih, ki mislijo, da je blizo vojna nevarnost. Borzijanci so vsled tega ponujali

rento, ki je hipoma padla. Ko pa čez nekaj časa pride brzogaven popravek, da je namreč v prvem telegramu izostala beseda „ne“ (ki ne mislijo itd.), odvalil se je židom kamen od srca. Preiskava se je pričela, ker telegram je bil iz uradnega vira.

(Nesreča na lovu.) 30. decembra šla sta dva lovca iz Kozjega nad zajee. Jednemu je priteknel zajec nasproti. Lovec dvigne puško, pomeri, v tem trenutku pa pade in sproži puško. Svinčeno zrnje pa zadene drugega lovca, da je nesrečnež drugi dan umrl.

(„Jezičnik.“) Knjiga Slovenska v XIX. veku C. Petindvajseto leto — je ravnokar izšel. Ta letnik posebno zanimljiv, ker obravnava književno delovanje pisateljev najnovejše dôle ter opisuje 82 mož, ki so nam večinoma še v živem spominu. Ker se je napravilo le prav malo odtisov te znamenite knjige, naj brž seže po njej, kdor jo želi imeti. Na prodaj je v „Katoliški Bukvarni“ v Ljubljani po 60 kr. izvod, po pošti 65 kr. Več o tem prelepem delu našega veljavnega pisatelja, konzistorijalnega svetovalca prof. Jos. Marna, spregovorimo prilično.

Telegrami.

Dunaj, 4. januarija. „Pol. Corr.“ poroča se iz Belgrada, da se je deputacija radikalne stranke zahvalila kralju za zaupanje. V daljšem nagovoru je kralj priznal lojalno in korektno postopanje radikalcev ter izrekel prepričanje, da bo vnanjo politiko navdajal srbski in ne slavofilen duh. Ker so radikalci opustili zahtevo pomiloščenja, kar je pravica krone, pomilostil je kralj iz svojega nagiba vse obsojence po vstaji 1883, razun Pašića.

Budimpešta, 4. januarija. Sennyey, predsednik górenji zbornici, je umrl.

Rim, 3. januarija. V četrtek bo papež zopet sprejel 20.000 Italijanov ter bo v odgovoru pojasnil razmere med državo in cerkvijo v Italiji.

Rim, 4. januarija. V odgovoru na nagovor zastopnikov italijanskih škofij je rekel papež Leon, da je rimsko vprašanje mejnarodno, vesoljno. Papež je govoril dalje o ovirah, katere mu stavi Italija [pri izvrševanju duhovnih opravil]. Konečno je rekel, da se ne bo nikdar upognil željam revolucije.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje		Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
		zrakomera v mm	toplomera po Celziju			
7. u. zjut.	737-73	—11-0	sl. zap.	megla	0-00	
1. 2. u. pop.	739-21	— 3-2	sl. vzh.	jasno		
9. u. zveč.	742-14	— 3-4	sl. zap.	megla		

Zjutraj ob 7. uri jasno, potem oblačno. Srednja temperatura 5-9° C, za 3-0° pod normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

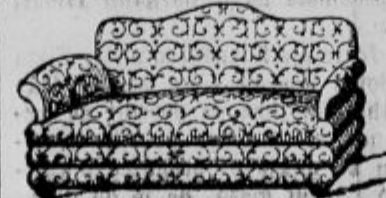
4. januarija.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	77 gl. 40 kr.
Sreberna „ 5% „ 100 „ 16%	80 „ 35 „
4% avstr. zlata renta, davka prosta	109 „ 20 „
Papirna renta, davka prosta	91 „ 55 „
Akoije avstr.-ogerske banke	862 „ — „
Kreditne akcije	270 „ 50 „
London	126 „ 80 „
Srebro	— „ — „
Francooski napoleond.	10 „ 04 „
Cesarski cekini	6 „ — „
Nemške marke	62 „ 22 1/2 „

Anton Obreza,

tapecirar in dekoratér

v Ljubljani, Ključarske ulice štey. 3,

droce na peresih (Federdmadraten) po 10 gld. Zimnice po 22 gld. in višje. Molilni klečalniki in cerkveni stoli.

Za dobro in pošteno delo se jamči. Naročila z dežele in poprave, kakor tudi vsa v to stroko spadajoča dela se točno in najceneje izvršujejo.

Ceniki s podobami zastoj in franko na zahtevanje. (3)

Zahvala.

Moj svak Jožef Cvetek, kmet na Brodu v Bohinji, ki je prihitel na Krško, da se enkrat vidi svojega prvenca Janeza Cvetka blede lice, naročil mi je: naj prečastitemu gospodu Tomu Zupanu, konz. svetovalcu in vodji Alojznice, ki je navzile hudi zimi in kratko mu odmerjenim uram, zadnji dan leta 1887 dospel na Krško ranjkemu Alojzniku položiti venece na krsto, vodit slovesni sprevod in z uzornim v srca segajočim nagrobnim govorom tolažit žalujoče vdeležence; preblagemu gosp. gvardianu P. Ubaldu, ki je ranjkoga pripravil na zameno cvetne mladosti za nevenljivo evetje onkraj groba; vsem duhovnim gospodom iz Leskovca in Krškega za častno spremstvo; slavnostnim pevcom krškim za prelepe nagrobnice; častitim gospodom iz vseh uradov Krških; obili množici meščanskih gospoj in gospodov in ranjkoga dijaškim tovarišem z novomeške, ljubljanske in celjske gimnazije ter krške meščanske šole, ki so si počitnice odtrgali, da svojemu kolegi pokažejo poslednjo čast, naj sploh vsem izrečem toplo, iskreno zahvalo.

Naj še pristavim, da Jožefa, očeta in mene, uca ranjkemu ljubljencu vse rodbine, ob tej britki izgubi, ko so strli vsi očetovi upi, in je v črno zemljo položen izredno nadarjen in značajan mladenič, ki bi bil imel vzrasti rodbini in domovini na korist in slavo, nepozabljivo tolaži, da je toliko blagih sro najine žalosti sodeleževalo, in da sva sprejela za tukaj skoraj nepoznanega rojaka toliko znakov milega sočutja v prijaznem krškem mestu.

Krško, 2. januarija 1888.

(1) Dr. Janez Mencinger.

Ustanovljena leta 1847.

Tovarna za pohištvo

J. J. NAGLAS - A

Ljubljana,

Turjaški trg št. 7,

priporoča se za napravo vseh v to stroko spadajočih predmetov, posebno pa

cerkvene, hišne in gostilničarske oprave

po najnižjih cenah. (2)

Cenilniki gratis in franko.

Prave garantirane

voščene sveče

in voščene zavitke

priporoča prečast. duhovščini in gospodom trgovcem po najnižji ceni (2)

Oroslav Dolenc,

svečar v Ljubljani.

Brata Eberl,

izdelovalca oljnatih barv, firnežev, lakov in napisov.

Pleskarska obrt za stavbe in meblje.

Ljubljana,

za Franciškansko cerkvijo v g. J. Vilharja hiši št. 4.

priporočata prečast. duhovščini in p. n. občinstvu vse v njiju stroko spadajoče delo v mestu in na deželi kot znano realno fino delo in najnižje cene.

Posebno priporočilne za prekupe so oljnate barve v ploščevinastih pušicah (Blechbüchsen) v domačem lanenem oljnatem firneži najfinije naribane in boljše nego vse te vrste v prodajalnah. (4)

Cenike na zahtevanje.

Izvožno marcno pivo

v steklenicah (50)

dobiva se v pivovarni Janeza Perlesa v Ljubljani

v zabojih po 50 steklenic, steklenice z 5/10 L.

„ 50 „ „ „ 7/10 L.

ČEBELNO-VOŠČENE SVEČE SEEMANN v (5) Ljubljani.